

Н/С/дек/н. 007-5011-1
Београд, 20.06.2013.



ВИЦИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

08.03.2013

ПРИМЉЕНО

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1.По2. 6/12
Дана 25.02.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: Синише Важића, председника већа, Соње Манојловић, мр Сретка Јанковића, Омера Хациомеровића и др Миодрага Мајића, чланова већа, уз учешће вишег судијског сарадника Росанде Џевердановић Савковић као записничара, у кривичном поступку против окр.Јовић Драгана и др. због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама Тужиоца за ратне злочине, окр.Ристић Алена и његовог бранџиоца адв.Брађић Зорана, окр.Ђурђевић Зорана и његовог бранџиоца адв.Звонар Зорана и бранџиоца окр.Јовић Драгана адв.Ђорђевић Мирка, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр.7/2011 од 04.06.2012. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2013.године, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Кнежевић Душана, окр.Ђурђевић Зорана и његовог бранџиоца адв.Звонар Зорана, окр.Јовић Драгана и његовог бранџиоца адв.Ђорђевић Мирка и бранџиоца окр.Ристић Алена, адв.Парезановић Душице, једногласно је донео,

ПРЕСУДУ

Уважавањем жалби Тужиоца за ратне злочине и бранџиоца окр.Ристић Алена адв.Брађић Зорана, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2.7/2011 од 04.06.2012.године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, окр.Јовић Драгана и окр.Ристић Алена, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, применом наведених законских прописа и одредби чланова 4 став 2, 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ, осуђује и то:

окр.Јовић Драгана на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 18.02.2011.године, па надаље, до упућивање у установу за издржавање казне, а

окр.Ристић Алена на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 08.02.2011.године па надаље, до упућивања у установу за издржавање казне, док се жалбе Тужиоца за ратне злочине и бранциоца окр.Ристић Алена адв.Брадић Зорана, у осталом делу, као и жалбе окр. Ристић Алена, окр.Ђурђевић Зорана и његовог бранциоца Звонар Зорана, те бранциоца окр.Јовић Драгана, адв.Ђорђевић Мирка **ОДБИЈАЈУ као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ.****

О б р а з л о ж е ъ е

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2.бр.7/2011 од 04.06.2012.године, окр.Јовић Драган, окр.Ђурђевић Зоран и окр.Ристић Ален оглашени су кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, па су применом наведених законских прописа и чланова 4 став 2, 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ, осуђени и то окр.Јовић Драган на казну затвора у трајању од 15 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине Ки.По1.89/10 од 17.02.2011.године, који му се рачуна од 18.02.2011.године, када је лишен слободе па надаље, окр.Ђурђевић Зоран на казну затвора у трајању од 13 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине Ки.По2.89/10 од 17.02.2011.године, који му се рачуна од 18.02.2011.године када је лишен слободе, па надаље, те окр.Ристић Ален на казну затвора у трајању од 12 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине Ки.По2.89/10 од 15.12.2010.године, који му се рачуна од 08.02.2011.године, када је лишен слободе, па надаље, а на основу члана 264 став 4 ЗКП, окривљени су ослобођени од дужности накнаде трошкова кривичног поступка, док су на основу члана 258 став 4 ЗКП, оштећени за остваривање имовинско-правног захтева упућени на парницу.

Против напред наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-Тужилац за ратне злочине, због одлуке о кривичној санкцији, у односу на окривљене Јовић Драгана и Ђурђевић Зорана, са предлогом да другостепени суд првостепену пресуду преиначи, тако што ће окр.Јовић Драгану изрећи

затворску казну у висини посебног законског максимума запрећене казне за ово кривично дело, а окр.Ђурђевић Зорану у висини општег законског максимума запрећене казне за исто кривично дело,

-окр.Ристић Алена без навођења законских основа побијања, с тим што из образложења произилази да жалбу изјављује због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење,

-бранилац окр.Ристић Алена, адв.Брадић Зоран, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине првостепену пресуду и упути предмет на поновно суђење или да преиначи првостепену пресуду тако што ће окр.Ристић Алена осудити на казну затвора у краћем трајању,

-окр.Ђурђевић Зоран, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд преиначи првостепену пресуду тако што ће му изрећи блажу казну,

-браниоца окр.Ђурђевић Зорана, адв.Звонар Зоран, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи и окр.Ђурђевић Зорану изрекне казну затвора у краћем трајању или да побијану пресуду укине и предмет врати на поновно суђење,

-бранилац окр.Јовић Драгана, адв.Ђорђевић Мирко, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи тако што ће се окривљеном изрећи блажа казна од изречене.

Окр.Ђурђевић Зоран поднео је и одговор на жалбу Тужиоца за ратне злочине.

Тужилац за ратне злочине је у поднеску Ктрз.бр.7/10 од 14.11.2012.године, предложио да се жалбе окр.Ђурђевић Зорана и његовог бранаоца адв.Звонар Зорана, окр.Ристић Алена и његовог бранаоца адв.Брадић Зорана, те бранаоца окр.Јовић Драгана, адв.Ђорђевић Мирка, изјављене против првостепене пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине одржао је седницу већа, у складу са одредбама члана 448 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Кнежевић Душана, окр.Ђурђевић Зорана и његовог бранаоца адв.Звонар Зорана, окр.Јовић Драгана и његовог бранаоца адв.Ђорђевић Мирка и бранаоца окр.Ристић Алена, адв.Парезановић Душице, по заменичком

пуномоћју, на којој је размотрој списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из жалби, имајући у виду и одговор окр.Ђурђевић Зоран на жалбу Тужиоца за ратне злочине, као и мишљење Тужиоца за ратне злочине, те објашњења навода жалби које су дали бранчиоци окривљених, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредбама из члана 451 став 1 ЗКП и по службеној дужности, сходно одредбама члана 451 став 2 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Жалбама бранчиоца окр.Јовић Драгана, адв.Ђорђевић Мирка и бранчиоца окр.Ђурђевић Зорана, адв.Звонар Зорана, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредбама кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да првостепена пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, односно да су разлози пресуде противречни изреци, а да у пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, те да су изнети нејасни и у знатној мери противречни разлози.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине супротно напред наведеним жалбеним наводима налази да изрека пресуде није противречна, нити сама себи, нити разлозима пресуде, а првостепени суд је о свим чињеницама важним за доношење пресуде дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садржи никакве противречности нити нејасноће, те је првостепени суд у побијаној пресуди, којом је ове окривљене огласио кривим, дао детаљне разлоге које у свему као правилне прихвата и веће овога суда.

Бранилац окр.Јовић Драгана у својој жалби наводи да првостепени суд у образложењу своје одлуке не говори о томе како се критични догађај одвијао, у колико фаза, шта су појединачно радили учесници у овим догађајима, где и када су били учесници у овим догађајима појединачно, што би све, према ставу бранчиоца, било од значаја за постојаност кривичног дела и кривичне одговорности окривљених.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, напред наведени жалбени наводи бранчиоца окривљеног су неосновани, с обзиром да је првостепени суд, образложући своју одлуку да су сви овде окривљени предузели радње извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ, као саизвршиоци, изнео конкретне, јасне и аргументоване разлоге, па и у погледу радњи силовања оштећених ~~и~~ и ~~и~~, код којих је првостепени суд покушао да утврди које радње су критичном приликом окривљени предузимали, али је овај покушај, како то првостепени суд наводи, био безуспешан, јер су оштећене говориле само о лицима која су била присутна, не конкретизујући ниједну радњу коју је свако од њих предузео, чиме се међутим не доводи у сумњу да су радњу силовања овде оштећених предузели сви окривљени. Наиме, оштећена ~~и~~ и

█, у деловима својих исказа у којима говоре о силовању и противприродном блуду, доследно, децидно и уверљиво говоре о свим лицима која су критичном приликом дошла у њихову кућу, односно о свим лицима која су била у возилу марке „Југо 55“, при чему је првостепени суд дао детаљну и комплексну анализу исказа ових оштећених, уvezујући их са свим осталим изведеним доказима током овог кривичног поступка са којима чине јединствену целину у погледу свих чињеница везаних за овај конкретан кривично-правни догађај.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, неосновано се првостепена пресуда жалбама окривљених Ристић Алена и Ђурђевић Зорана, као и њихових бранилаца, те и браниоца окр.Јовић Драгана, побија и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, уз оспоравање оцене суда о изведеним доказима и његових чињеничних и правних закључака.

Окр. Ђурђевић Зоран, окр.Ристић Ален, њихови браниоци, као и браниоц окр.Јовић Драгана, у својим жалбама оспоравају чињенични закључак првостепеног суда да су управо сва тројица окривљених критичног догађаја вршили силовање и противприродни блуд над оштећенима █ и █, уз посебно истицање разлика у њиховим исказима у погледу чињенице силовања и противприродног блуда вршеног у ходнику њихове куће и аутомобилу којим су окривљени дошли до куће оштећених.

Апелациони суд је имао у виду да у исказима оштећених █ и █ постоје одређене несагласности када је реч о местима на којима су критичном приликом окривљени над њима вршили силовање и противприродни блуд, односно да ли је то чињено само у соби њихове куће и у колима која су касније окривљени одузели од комшинице оштећених, Т.████████, или су то чинили и у ходнику њихове куће, као и у аутомобилу којим су окривљени дошли до њихове куће, с обзиром да је оштећена █ у својим исказима наводила да сексуалног напада није било у ходнику њихове куће, као ни у колима, док је оштећена █ навела да су окривљени те радње предузимали и у ходнику њихове куће и у аутомобилу којим су окривљени дошли до њихове куће, али је овакве несагласности приписао протеку времена, шоку који су оштећене том приликом преживеле и реалној немогућности да услед свега тога, са потпуном прецизношћу региструју и у сећању очувају одређене догађаје, а поготово након толико дугог временског периода од скоро 19 година.

Наиме, оштећене █ и █ у својим исказима биле су категоричне, доследне и уверљиве, да су их критичног догађаја, у ноћи 14.06.1992.године, наизменично силовали и стављали им полне органе у уста, сва лица која су том приликом ушла у њихову кућу, а несумњиво је да су управо овде окривљени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален, критичном приликом наоружани, заједно са окр.Живковић Миодрагом (у односу на кога је

поступак развојен) ушли у кућу [REDACTED], што ни они сами у својим одбранама нису спорили, па је правilan, те јасан и логичан закључак првостепеног суда да оштећене управо говоре о њима као о лицима која су их наизменично силовала, неиздавајући посебно ниједно лице. У прилог искрености исказа оштећене [REDACTED] и [REDACTED], према налажењу Апелационог суда, иде и околност, која је апострофирана и од стране првостепеног суда, да су оштећене у даљем описивању тока догађаја критичне вечери, изричito и недвосмислено навеле да када је једно лице изашло из кола, а свим изведеним доказима је несумњиво утврђено да је из кола која су окривљени одузели од [REDACTED] „Југ 55“, изашао Спасојевић Данило, окривљени зауставили то возило и иза њега их поново наизменично силовали и вршили над њима противприродни блуд, сви они који су се налазили у колима, а у колима су, како је то несумњиво утврђено, што ни сами окривљени нису оспорили, били управо окр. Јовић Драган, окр. Ђурђевић Зоран и окр. Ристић Алen, заједно са окр. Живковић Мидрагом, што све указује на одсуство намере оштећених да у својим исказима неосновано терете за све догађаје сва лица која су те критичне вечери дошла у њихову кућу.

Приликом прихваташа оцене првостепеног суда о укупној веродостојности исказа оштећених [REDACTED] и [REDACTED], Апелациони суд је имао у виду чињеницу да се читав догађај одиграо врло драматично, делом и у присуству чланова породице ових оштећених, уз примену бруталности, те је као такав сасвим логично могао довести до тога да оштећене нису биле у стању да се „фотографски“ јасно изјасно о тачним местима на којима су одређене, од многобројних радњи, предузимане од стране окривљених. У сваком случају, Апелациони суд налази да су искази оштећених [REDACTED] доследни у битним елементима, односно у погледу суштине предметног кривичног дела, те да су поуздани, а да већ напред наведена одступања, нису довољна да би се цели њихови искази оценили као непоуздани, односно поједине неподударности у исказима ових оштећених, које се односе на поједине локације предузимања радњи силовања и противприродног блуда, не чине њихове исказе у целини и у битним чињеницама непоузданим.

Апелациони суд у Београду оцењује да је првостепени суд детаљно и јасно образложио како је утврдио да су оштећене [REDACTED] и [REDACTED] критичне ноћи 14.06.1992. године, силоване и да је над њима вршен противприродни блуд, ко је ово дело извршио, те из којих разлога је прихватио и у ком делу исказе ових оштећених, док се поједине разлике у њиховим исказима, и према налажењу овога суда, могу приписати претрпљеним траумама, о чему су и саме оштећене говориле у својим исказима. Наиме, оштећена [REDACTED] у свом исказу је навела да када су почели да је силују, у тим тренуцима је видела своју смрт, истичући да су били груби и зли, да је била у страху, да јој је после ових догађаја била потребна помоћ лекара, да је примала терапије, те да се и сада налази на терапији, да је њена снаја оштећена [REDACTED] и сада у лошем стању и да о овом догађају уопште не разговарају, док је оштећена

У свом изказу истакла да је критичном приликом чекала да се што пре заврши, да их што пре убију, да не жељи да се свега тога сести, да је тада била у шоку као и њена заова оштећена [REDACTED], те да и даље осећа последице свега тога што јој се издешавало о чему је тек касније разговарала са једним лекаром.

С тим у вези, Апелациони суд налази да и поред чињенице која се односи на извесне разлике у исказима оштећених, није дошло до обеснажења њихових сведочења о главним чињеницама, а која су прихваћена као убедљива, те је сасвим логично да услед свега преживљеног код оштећених дође до разлике у интерпретацији, поготово када се ради о овако изузетно стресној ситуацији.

Према оцени Апелационог суда, недоследности у исказима оштећене [REDACTED] које се односе на питање да ли су, осим на другим местима, силоване и у ходнику и у аутомобилу којим су окривљени дошли до њихове куће, а што се истиче у изјављеним жалбама окривљених и њихових бранилаца, без утицаја су на коначан закључак да су окривљени извршили кривично дело које им је стављено на терет у овом кривичном поступку. Ово из разлога што је првостепени суд неспорно утврдио да су окривљени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален, у континуитету, на више места предузимали радње силовања која је једна од алтернативно предвиђених радњи кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, као и Четвртом женевском конвенцијом и II Допунским протоколом забрањене, те да су у овим радњама, различитим интензитетом и на различитим местима сви окривљени учествовали, па имајући у виду природу предузетих радњи није од пресудног значаја које су то све тачне локације на којима су исте предузимане. Супротно томе, инсистирањем у изјављеним жалбама, у погледу напред наведених појединости, расправа о суштини, тј.вршењу вишеструког силовања оштећених, покушава се свести на расправу о томе да ли је одређена радња, до које је, како је то током овог кривичног поступка неспорно утврђено, дошло, предузета у ходнику или у соби, једном или другом возилу, што је са становишта Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине неприхватљиво.

Окр. Ђурђевић Зоран у својој жалби наводи да је он критичном приликом само покушао да силује [REDACTED], те његов бранилац у својој жалби истиче да ни ошт. Низама ни ошт. Хајрета, као ни остали чланови породице Авдић, у својим исказима не указују, нити препознају окр. Ђурђевић Зорана као лице које је предузимало конкретне радње критичном приликом.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, правилно је поступио првостепени суд када није прихватио одбрану окр. Ђурђевић Зорана у делу где је тврдио да је покушао да силује оштећену [REDACTED], или да није могао јер је пушио траву и био пијан, налазећи да је оваква одбрана неубедљива, неистинита и демантована изведеним доказима, односно исказима оштећених које су биле децидне и категоричне да су

критичне ноћи биле силоване, при чему је оштећена ~~У.~~ истакла да је то бис потпуни однос, да се не сећа да је био неки безуспешни покушај, те медицинском документациом и налазом и мишљењем судског вештака др Ђорђа Алемпијевића, као и налазом и мишљењем судског вештака др Миодрага Благојевића који је објаснио да и ако је Ђурђевић Зоран пio и пушио траву, како је то изнео у својој одбрани, исто није утицало на његово понашање.

Што се тиче већ напред наведеног жалбеног навода браниоца окр. Ђурђевић Зорана, да оштећени у својим исказима не указују нити препознају окр. Ђурђевић Зорана као лице које је предузело конкретне радње критичном приликом, нити га препознају са показаних фотографијама, према оцени Апелационог суда, исти је неоснован, с обзиром да је управо оштећена ~~У.~~ и ~~Н.~~ приликом спровођења истражне радње препознавања, у другој уведеној врсти, за лица под редним бројем 2 и 3 изјавила да је једно од тих лица било присутно, а под редним бројем 3 се налазио управо окр. Ђурђевић Зоран, док у потпуности као правилан прихватак закључак првостепеног суда, а у односу на чињеницу да оштећене ~~У.~~ и ~~Н.~~ нису биле у стању да идентификују оптужене и да за сваког понаособ опишу коју конкретно је радњу свако од њих предузимао, с обзиром да се критични догађај десио током ноћи, уз светлост свећа, што њихове исказе не чини непоузданим, нити фактором који дискредитује њихова сведочења, која, према оцени Апелационог суда, дају објективну слику догађаја и начина на који се исти одиграо, те да ни у једном моменту дати искази нису довели у питање чињеницу да су оштећене критичне вечери више пута силоване од стране свих лица која су те ноћи дошла у њихову кућу.

У жалбама окр. Ђурђевић Зорана и његовог браниоца, оспорава се налаз и мишљење судског вештака др Миодрага Благојевића неуропсихијатра, међутим Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно поступио када је у потпуности прихватио налаз и мишљење овог судског вештака, налазећи да је исти дат од стране стручног лица, у свему са правилима науке и струке, на основу увида у списе предмета, прегледа и разговора са свим окривљеним, па и са окривљеним Ђурђевић Зораном. Наиме, из наведеног налаза и мишљења утврђено је да су способности схватања значаја дела и могућности управљања поступцима код окр. Ђурђевић Зорана биле у потпуности очуване, те да је са психијатријске стране он у потпуности одговоран за последице које су из таквог дела могле да проистекну, приликом чега је вештак на главном претресу објаснио да окр. Ђурђевић Зоран није зависник од алкохола, а количина алкохола коју је попио, иако алкохемија није рађена, није имала утицаја на његово понашање, а што се тиче траве, вештак сматра да је, и у ситуацији да је овај окривљени попушио један или два цоинта, како он то сам наводи у својој одбрани, исто није могло имати ефекта на његове психичке функције, односно није имало утицаја на његово понашање.

У погледу чињенице да су окривљени критичном приликом и у дворишту,

у возилом којим су дошли, силовали оштећену [REDACTED] првостепени суд је правилин поступио када је прихватио исказ оштећене [REDACTED] која је била изричита и убедљива да је силована у аутомобилу окривљених, при чему је уверљиво описала и појединач детаље из какве „њиховог“ аутомобила.

Жалбама окр.Ристић Алена и његовог браниоца, поред оспоравања учешћа овог окривљеног у силовању оштећене [REDACTED] и [REDACTED] у кући и аутомобилу којим су окривљени дошли до њихове куће, оспорава се и његово учешће у силовању ових оштећених и у месту звано „Љельенча“, када су зауставили возило марке „Југо 55“ које су одузели од Т. [REDACTED], и код возила, заједно са окр.Живковић Миодрагом, поново наизменично вршили њихово силовање и противприродни блуд.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је из исказа оштећене [REDACTED] несумњиво утврдио да су њу и [REDACTED] поред возила наизменично силовали, и са предње, па са задње стране, да су им стављали полне органе у уста, те да мисли да су сви у томе учествовали, јер зна да су се мењали, као и из сагласног исказа оштећене Хајрете да су се том приликом сви изменјали, сва четири или пет лица, па је, с тим у вези, правилно поступио првостепени суд када је одбрану окр.Ристић Алена, у делу где је исти тврдио да се критичном приликом налазио крај возила и само посматрао, оценио као неприхватљиву, а нарочито имајући у виду да обе оштећене, у својим исказима нису навеле да се сећају било чега у понашању окривљених том приликом, што би потврдило одбрану окр.Ристић Алена да је практично хтео да се дистанцира од оног што се дешавало.

У прилог искрености и истинитости исказа оштећене Низаме и оштећене Хајрете, иде и исказ сведока П. [REDACTED], који о критичном догађају има посредна сазнања, али чије сведочење, у склопу са исказима оштећених, као и осталим изведенним доказима, комплетира слику критичног догађаја, навођењем да му је неко, критичне вечери око 24 часа, покуцао на врата и када је отворио видео је две женске особе које су биле голе и босе, те је том приликом препознао ћерку [REDACTED], те су му том приликом испричале шта се те вечери дешавало у њиховој кући, да су их петорица повели са собом колима, да су ауто зауставили у непосредној близини његове куће, где су их наизменично силовала четири лица која су била у возилу.

Окр.Ристић Ален у својој жалби понавља део своје одбране да је поступао по наређењима његовог предпостављеног, окр.Јовић Драгана, да се плашио да одбије било какво наређење и да је до куће оштећеног [REDACTED] дошао из страха. Међутим, према налажењу Апелационог суда, правilan је закључак првостепеног суда да је оваква одбрана неприхватљива, с обзиром да током овог кривичног поступка није било доказа о томе да је окр.Јовић Драган критичном приликом издавао наређење, нити доказа о томе да су и у ситуацији да је било наређења иста била пропраћена претњама које би довеле до принуде.

Такође, истицање у жалби браниоца окр.Ристић Алена да је исти у време извршења кривичног дела тек напунио 19 година, и био под дејством алкохола, према налажењу Апелационог суда, нема утицаја на другачију одлуку суда о овој кривично-правној ствари, с обзиром да је из налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатра утврђено да су његов психофизички развој у том периоду, способности схватања значаја дела и могућност управљања поступцима били у потпуности очувани, те како је Ристић Ален, у време извршења кривичног дела, био млађе пунолетно лице, рађено и његово психолошко тестирање, па је утврђено да његов узраст одговара календарском узрасту у којем је он у то време био.

Потом, окр.Ристић Ален, у својој жалби, поново наводи део своје одбране да критично приликом није имао минђушу у увету, коју одбрану је иначе и на главном претресу допунио, а након предочавања фотографија на којој се види минђуша на његовом увету, да је тачно да је 1992. године, када је сликан за личну карту, имао минђушу, али да ју је скину због дисциплине. Међутим, према оцени Апелационог суда, изнети навод из жалбе окривљеног Ристић Алена је неоснован, имајући у виду део исказа оштећеног [REDACTED] да је уочио једнога који је био млађи од осталих и који је имао минђушу у увету, те је овај оштећени након саслушања у својству сведока, а пошто су му предочене 13 фотографија означених бројевима од 1-13 навео да му лице означене под бројем 2 (окр.Ристић Ален) на некога личи и да би то могао да буде како то каже онај млађи.

Бранилац окр.Јовић Драгана, у својој жалби наводи да колико год се првостепени суд у свом образложењу трудио да прупише окривљеном Јовић Драгану силовање и противприродни блуд, једну битну и кључну чињеницу не може оспорити нити објаснити, а то је да је оптужени Јовић Драган од уласка у кућу, све време уз покојног [REDACTED]. Међутим, изнети жалбени наводи је од стране Апелационог суда оцењен као неоснован, а ово имајући у виду исказ оштећеног [REDACTED], сина покојног [REDACTED] који је са њим био у соби, да су у тој соби, лица која су дошла у њихову кућу, улазила и излазила, тако да не може да каже ко је где тачно био, док је сведок [REDACTED], супруг оштећене [REDACTED] у свом исказу био категоричан да је тај који је малтретирао његову жену у ходнику био са братом и звали су га „капетан“, објашњавајући да када каже да је „капетан“ малтретирао његову супругу у ходнику, мисли на то да ју је силовао, при чему је овај сведок оштећени након испитивања, када су му предочене фотографије означене под бројевима од 1-13, изјавио да лице на фотографији број 5 (окр.Јовић Драган) препознаје као лице о коме је говорио да је био у инофрми, да је имао браду и да су га звали „капетан“.

Даље, бранилац окр.Јовић Драгана у изјављеној жалби наводи да првостепени суд прихвата признање окр.Јовић Драгана да је лишио живота [REDACTED] или не прихвата његову одбрану на који начин је то урадио, и овај

део одбране оцењује као избегавање од кривичне одговорности, иако су, према ставу одбране, сви докази које је суд узсе као уверљиве, посебно искази сведока оштећених, у великој мери контрадикторни.

Напред изнети жалбени наводи брачноца окр.Јовић Драгана, од стране Апелационог суда су оцењени као неосновани, с обзиром да је првостепени суд, чињеницу да је овај окривљени лишио живота оштећеног [REDACTED] на тај начин што му је ставио цев аутоматске пушке у уста и извршио опаљење, несумњиво утврдио из сагласних исказа оштећених [REDACTED] и [REDACTED], као непосредних очевидаца критичног догађаја, те дела одбране окр.Ђурђевић Зорана и Ристић Алена, као и налаза и мишљења обдуцента др Видака Симића и судског вештака др Ђорђа Алемпијевића, и записника о есхумацији у оквиру кога је извршен преглед и анализа коштаних остатака покојног [REDACTED].

Наиме, окр.Ђурђевић Зоран навео је у својој одбрани да му је критичном приликом окр.Јовић Драган рекао „Ја пуцао муслиману-балији у уста“, те је и окр.Ристић Ален у својој одбрани навео да је окр.Јовић Драган рекао критичном приликом да је убио Рама и да му је пуцао у уста, који делови одбрана су у складу са исказима оштећених [REDACTED] и [REDACTED] који су били непосредни очевици и из чијих исказа је несумњиво утврђено да је окр.Јовић Драган лишио живота [REDACTED] на тај начин што је цев аутоматске пушке ставио истоме у уста и извршио опаљење, при чему су ови оштећени на фотографији под бројем 5 (окр.Јовић Драган), указали како је то истакла ошт.Ф. [REDACTED] да јој то лице личи на лице које је убило њеног супруга, односно ошт.У. [REDACTED] да мисли да је то управо онај који је убио његовог оца.

Такође, од стране Апелационог суда, као неоснован је оцењен и навод из жалбе брачноца окр.Јовић Драгана, да је првостепени суд ценио као уверљив исказ сведока [REDACTED] који је припремао покојног [REDACTED] за сахрану и који сведок је тврдио да је [REDACTED] имао све зубе иако породица тврди да није имао предње зубе, а суд и поред тога поклања веру овом сведоку и цени његов исказ као уверљив. Ово из разлога што првостепени суд у образложењу своје одлуке управо наводи да се није посебно упуштао у тврђење сведока Ф. [REDACTED] да је приликом спремања тела за сахрану приметио да су А. [REDACTED] сви зуби били читави, јер овакве тврдње, према правилном закључку првостепеног суда, нису од значаја код недвосмисленог, јасног и стручног налаза судског вештака др Ђорђа Алемпијевића који је констатовао да је оштећени био безуб, а да је био безуб констатовано је управо на основу налаза приликом есхумације где се види да су ти зуби изгубљени заживотно.

У вези са напред изнетим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине налази да је правilan закључак првостепеног суда о непостојању нужне одбране на страни окр.Јовић Драгана, приликом лишења живота ошт. [REDACTED], с обзиром да и према оцени овога суда сви изведені докази током овог

кривичног поступка несумњиво искључују постојање околности које би, у конкретном случају, указивале на испуњеност законом прописаних услова за примену института нужне одбране.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени и радњама окр.Јовић Драгана, окр.Ђурђевић Зорана и окр.Ристић Алена, те правилно одлучио о њиховој кривици и правном квалификацијом из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 33 КЗ СРЈ правилно применио закон, с обзиром да се у радњама окривљених стичу, како објективна, тако и субјективна обележја кривичног дела за која су оглашени кривим.

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, по жалбама Тужиоца за ратне злочине, окр.Ђурђевић Зорана и његовог брачноса адв.Звонар Зорана, брачноса окр.Ристић Алена, адв.Брадић Зорана и брачноса окр.Јовић Драгана, адв.Ђорђевић Мирка, а по службеној дужности у односу на жалбу окр.Ристић Алена, у смислу одредбе члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, с обзиром да је жалба изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, али не и због одлуке о казни, па је донео одлуку као у изреци пресуде.

Наиме, према оцени Апелационог суда, Одељење за ратне злочине, основано се жалбом Тужиоца за ратне злочине првостепена пресуда побија у делу одлуке о кривичној санкцији, у односу на окр.Јовић Драгана, тако што се истиче да је овај окривљени испољио највећу криминалну количину, што је требало имати одраза и у висине изречене казне која је морала бити знатно строжа него окр.Ђурђевићу, што значи да је првостепени суд пропустио да изврши индивидуализацију казне сваког од оптужених сходно њиховом доприносу извршењу дела, односно појединачно извршеној криминалној количини сваког од њих.

Према налажењу Апелационог суда, првостепени суд је правилно утврдио и ценио олакшавајуће околности на страни окр.Јовић Драгана, односно његове личне, породичне и имовинске прилике, тј. чињеницу да је ожењен, без запослења, да је делимично признао радњу убиства ~~А. Ђ. Р.~~, као и његово држање након извршеног кривичног дела, с обзиром да је упутио извиђење оштећенима. Међутим, Апелациони суд, Одељење за ратне злочине, а што се основано указује и жалбом Тужиоца за ратне злочине, налази да првостепени суд, у односу на окр.Јовић Драгана, није у довољној мери ценио као отежавајућу околност, током овог кривичног поступка на несумњив начин утврђену испољену већу криминалну количину, те није у довољној мери дао значај понашању овог окривљеног приликом извршења кривичног дела, за кога оштећени наводе да се истицао и за кога мисле да је био главни, као и чињеницу да је лишио живота ~~А. Ђ. Р.~~ само због сумње да наоружава „муслиманску

страну“, па и исказану безобзирност и бруталност и наступале тешке последице по оштећене у виду нарушеног психичког здравља.

С обзиром на напред наведено, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је уважавањем жалбе Тужиоца за ратне злочине, у односу на окр. Јовић Драгана, првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на овог окривљеног, преиначио, тако што га је осудио на казну затвора у трајању од двадесет година, у које му је урачунао и време проведено у притвору, налазећи да је једина адекватна казна, у конкретном случају, казна затвора у трајању од двадесет година, која је и прописана за кривично дело за које је овај окривљени оглашен кривим, и иста је сразмерна тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим последицама, околностима под којима је кривично дело извршено, степену кривичне одговорности окривљеног, те је као таква неопходна за остваривање сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ, а како се то основано указује у жалби Тужиоца за ратне злочине.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, неосновано се жалбом Тужиоца за ратне злочине, првостепена пресуда побија у делу одлуке о кривичној санкцији, у односу на окр. Ђурђевић Зорана, с обзиром да је првостепени суд, одлучујући о врсти и висини казне коју овом окривљеном треба изрећи, имао у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ које су од утицаја на одмеравање казне. Од олакшавајућих околности на страни окр. Ђурђевић Зорана суд је ценио његове личне и породичне прилике, односно чињеницу да је ожењен и отац двоје малолетне деце, као и изражено кајање, док је као отежавајуће околности ценио чињеницу да је већ осуђиван, тежину извршеног кривичног дела, наступеле последице, нарочиту безобзирност коју је испољио приликом извршења кривичног дела, која се огледа у томе да су оштећени били потпуно недужна лица која ничим нису допринела понашању окривљеног, као и изражену бруталност. Имајући у виду напред наведене утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности, правилно је првостепени суд окривљеног осудио на казну затвора у трајању од тринаест година, у коју му је урачунао и време проведено у притвору, правилно закључивши да ће се истом остварити сврха кажњавања.

И према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, овако изречена казна је адекватна тежини извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности окривљеног, те је иста нужна али и довольна да се у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција оствари и сврха кажњавања. Стога су супротни жалбени наводи окр. Ђурђевић Зорана, као и његовог браниоца адв. Звонара Зорана, да је окривљени осуђен на престрого казну затвора, и да првостепени суд није адекватно ценио олакшавајуће околности, оцењени као неосновани, с обзиром да се истима не доводи у сумњу правилност одлуке о кривичној санкцији.

У односу на окр. Ристић Алена, према оцени Апелационог суда у

Београду, Одељење за ратне злочине, основано се жалбом његовог браниоца побија првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и предлаже осуда на казну затвора у краћем трајању.

Наиме, правилно је првостепени суд на страни окр.Ристић Алена утврдио олакшавајуће и отежавајуће околности, односно да је у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, са тек навршених 19 година живота, односно његову ранију вишеструку осуђиваност, уз отежавајуће околности које су збирно наведене за све окривљене, а које се односе у суштини на околности под којима је кривично дело извршено. Међутим, према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд није у довољној мери ценио младост окривљеног у време извршења кривичног дела, посматрано у контексту читавог критичног догађаја, тј. улогу овог окривљеног у свим сегментима дешавања током критичне вечери, те посебно имајући у виду његово здравствено стање које произилази из приложене медицинске документације уз изјављену жалбу, што све, према оцени овога суда, указује да се у конкретном случају сврха кажњавања може постићи и казном блажом од изречене. Стога је Апелациони суд, Одељење за ратне злочине, преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на окр.Ристић Алена, те је истога осудио на казну затвора у трајању од десет година, у коју му је урачунато и време проведено у притвору, оцењујући да је ова казна нужна, али и довољна за остваривање законом предвиђене сврхе кажњавања.

Из свих изнетих разлога, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП и члана 457 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Росанде Џеверданови Савковић

Председник већа-судија
Синиша Важић

Врћује се да је ова фотокопија истоветна
војним изворником - преписом, који се
официјално сматра једнако љубезним

извором, као и овом фотокопијом.

Лог-Ч/11

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић



3

2